

יש שבניגוד למקובל מטילים את אשם האינפלציה על המדיניות של העלאת שער הריבית וצמצום האשראי, וסבורים שיש לשוב ל"בסיס הזהב" למטבע.

פיתוח

ופיקוח

א ינני מציעה לחזור אל בסיס הזהב למטבע. כאשר אנגליה עשתה זאת, 1925, לא עבר זמן רב עד שפרץ המשבר העולמי ב-1929, כאשר לצער האנגלי נוספה מדיניות, איוון התקציבים של ארצות הברית, לכן איני מציעה לחזור לבסיס הזהב ולמדיניות איוון התקציבים, אם כי אני מסכימה ששער החליפין הנייד וההעלאות בשערי-הריבית הינם גורמים חשובים בדירבון האינפלציה.

סיבסוד הייצור הוא רעיון טוב, אך אין לבצעו בידח עם הורדת השכר הריאלי, כפי שמציעים בעלי הרעיון האמריקאים. אצלנו, לצערי, כל הכישלונות אינם מעוררים את קובעי המדיניות הכלכלית לנו למבט חדש כלשהו.

אם לא יתקנו הכגמים, יתחוסף גם תקציב מקוצץ, רק נס מן השמיים עשוי להציל את המשק

עיקרון ההצעה שלי הוא: לחזור למדיניות של פיתוח, מלווה במדיניות של פיקוח על חלוקת הכנסות. בצורה זו לא יהיה הפיתוח אינפלציוני יותר לנו את הדבר שאנו זקוקים לו: מלוא הניצול של משאבינו ואף הוספה עליהם.

שלושה

צעדים

ה צעדים המעשיים הראשונים יגם שעלינו לנקוט ללא דיחוי הם: • דהפסק את ניידות השקל ועבור לפיחותים תקן-פתיים.

הצמדת הדולר לאינפלציה היא ההצמדה האנפלטיונית ביותר ה"קימת במשק. היא אינפלציונית אף יותר מהצמדת אירו-החוב, שלא לדבר על הצמדת השכר. היא מייקרת באופן ישיר ומיידי את היבוא — לא בדרך עקיפין, על-ידי הביקושים באחור, אלא ישירות ומיידי. ואם נוסף לכך את העובדה שהיפק היבוא שלנו כהיפק "תל"ג, הרי ברור שבלי להפסיק זאת אין כל סיכוי לצאת מן ה"אינפלציה".

הצמדה זו, ההצמדה המיידית של מחירי היבוא לאינפלציה ה"קדומית, דרך ניידות השקל (הצמדת הדולר לאינפלציה), אף אינה מור תירה דרך לממשלה מילבד זו המובילה לייקור מחירי המוצרים, צודקת ההסתדרות בדרישתה, שעל הממשלה להימנע מעליות מחיריים יזומות. אך ההסתדרות הייבט ל"הבין שהממשלה אינה יכולה לע"שות זאת כל עוד שער הדולר צמוד לאינפלציה הפנימית. המ"שלה מוכרחה לעדכן את מחירי אותם המוצרים שהם תחת פיקוחה, אחר יש בהם מרכיב ייבוא גדול — כמו הדלק, החלב והלחם (הדלק איננו יוצא מכלל זה, גם אם הוא נושא מעניין בפני עצמו) — אם אינה רוצה בהפסקת ייצורם של מוצרים אלה.

היא יכולה, כמובן, לסכסד אותם, כפי שדורשת ההסתדרות, אך ב"

תנאים של שער נייד לשקל יסתכם סיבסוד זה בסכומים אסטרונומיים. ולכן גם זאת איננה יכולה לעשות. אפילו היתה הממשלה מותרת על האדיאולוגיה שלה, שעל הציבור לשלם, "מחירים ריאליים", היתה מתקשה מאוד לעמוד בתשלומי הסובסידיות, כל עוד שער השקל נייד.

לכן, אם ההסתדרות תובעת ש"הממשלה לא תיזום עליות מחירים, ובנוסף לכך אף תסכסד מוצרים חיוניים, הרי שעליה להצטרף ל"דרישה לביטול נייד השקל ול"קביעת שערי-חליפין בפיחותים תקופתיים. ולא תאבד דרישת ההסתדרות מרצינותה.

יש להזכיר את שער הריבית. שער הריבית הגבוה באופן רי-אלי, אותו משלם הסקטור היצרני לבנקים, גורם לכמה נזקים בעת ובעונה אחת. הוא מייקר מאוד את הייצור ובשל כך גורם לאינפלציה, ומעביר את כל הרווחים הנוצרים בייצור אל הסקטור הפיננסי. נגיד בנק ישראל התגאה בכך, שהמשק שלם תחת המדיניות ה"מוניטרית שלו ליבית ריאלית גבוהה, והדבר גרם ליצמצום פעילות במשק. הדבר גרם, אולי, ליצמצום ה"פעילות הזו — אינני יודעת לשם

במדינה

רת

הכל כשר

כדי להכשיר את חוק

האנטומיה והפתולוגיה

נוחה תעמונה

זוענית פרועה

"רופאים ובפרט פתולוגים הופ"כים את כל ציבור הספרדים ובני עדות המזרח לשפני וחיות ניסיון, לא רק לאחר מותם, אלא גם ב"עודם בחיים! לא נוכל להשלים עם, סחר העבדים' הנעשה בנו! לא ניתן שדם ספרדי ימשך להיות הפקר!"

שורות אלה לקוחות מחוברת הנושאת את השם, "1970 ובני עדות המזרח — חומר גלם למח"קרים בישראל". החוברת הוצאה על-ידי גוף חסר-תכונות, ונערכה על-ידי ד"ר י. דאהן. היא נושאת עליה את חותמם הברור של חוגים דתיים קיצוניים, המבקשים לחוק את ידיו של ה"כ מחמת פרוש (אגודת-ישראל) במלחמה להעברת חוק האנטומיה והפתולוגיה.

מוצץ דם. החוברת גדושה בתיאורים נאטורליסטיים של ה"זועות הנעשות לגוויות על-ידי הרופאים:

"לצורך מחקר זה חתכו חתכים רבים במרחק של סנטימטר אחד בין חתך לחתך בשלושת העורקים הראשיים, ועקרו את הלבבות מ"הנפטרים", ועוד: "400 נפטרים כאלה כרתו את הלב, שקלו אותם, חתכו את העורקים בחתכים רבים ומדדו את הקוטר של העורקים בקטעים השונים". וכן: "לצורכי מחקר זה יוציאו את העורקים מ"אברים רבים בגוף וישמרו אותם בפורמלין, בעורק אחד בלבד (ה"יורד מהלב) יעשו 40 חתכים וימדדו את העובי, המבנה, ההרכב החימי, הגמישות, התאים ועוד."

בשלב הקודם, לפני שהופכים הרופאים לקניבלים המתעללים ב"גוויות, הם סוחרי עבדים:

"לפני 150 שנה היו צידי-אדם יוצאים לתפוס כהיעור אפריקאים ואסיינים והיו שולחים אותם ל"אמריקה ומורת דולרים, באפריקה ובאסיה כבר לא צדים היום בני אדם. אך בישראל מתנהל, ציד בפה, שבו מפתים את יוצאי אפ"ריקה ואסיה כי דמם וגופם ישמש בחייהם, וגוויותיהם ישמשו לאחר מותם, לצורך מחקרים שעבורם משלמים אמריקאים בדולרים, ב"מיליוני דולרים."

הרופאים והפתולוגים מואשמים בכך שהם מגלים עניין מיוחד ב"גופות בני עדות המזרח, כדי להשיג תקציבי מחקר מארצות-הברית. ב"חוברת אין שום הוכחה לכך ש"אמנם נערכים בישראל יותר ניתוחי מתים ביוצאי אפריקה-אסיה מאשר ביוצאי אירופה-אמריקה, אף ש"הדבר גרמו ללא הרף.

החוגים הדתיים הקיצוניים מג"לים עניין מועט ביותר באפליה הקיימת בישראל כלפי בני עדות המזרח כל-עוד הם חיים, אך כדי להכשיר את מאבקם נגד הרפואה המודרנית הם משתמשים בתעמולה גזענית. כל מה שצריך לעשות כדי להיווכח בכך הוא לקרוא "יהודים" בכל מקום שכתוב "רופ"אים ופתולוגים", ולקרוא "נוצרים" או "ארים" בכל פעם שכתוב "ספרדים" ובני עדות-המזרח". ה"רופאים מציינים בחוברת זאת כפי שתוארו בספרות הגזענית האירו-פית את היהודי: מוצץ דם, סוחר בליטרת הבשר תמורת בצע הכסף, ואין דבר הקדוש בעיניו.

ח"כ פרוש רג ספרדים

מישפט

מרחון של אונס

דכרי כתבי-האישום

אנס הגבר את הצעירה

חודשיים תמימים

חודשיים של אינוס מתמיד מצויים בכתבי-האישום שהגישה התובעת דורית שפירא, לבית-המישפט-המחוזי בתל-אביב. הסיפור המורר המתגלה מכתב-האישום מספר כי בוקר אחד, ב"חודש אוגוסט השנה, יצאה סימה (שם בדוי, השם האמיתי נאסר לפירסום) לקנות מיצרכים בשוק ביבנה. סימה היא רווקה בת 25, שעבדה כמלצרית באחד מבתי-המלון בים-המלח, אך פוטרה מי עבודתה ושבה להתגורר בעיירת הולדתה, יבנה.

בין שהיא מתעניינת במחירי-ה"עגבניות והגבינה, ניגש אליה, "בחוור צעיר והציג את צלמו: "אני עמוס שמואלי", אמר לה, "ואת מוצאת'הן בעיני, אני רור" צה להיות החבר שלך". סימה מחתה, תחילה בשקט ואחר-כך ב"חריפות, אך עמוס לא התרגש. הוא המשיך ללכת בעיקבותיה, וניסה

פרקליט אדוני הכל בהסכמה

לעזור לה לשאת את הסלים. כך המשיך ללוותה עד לפתח דירתה, מסיבות מישפחתיות מתגוררת סימה בדירה משלה ולא עם הו"ריה, כשפתחה את דלת-יביתה לא עצר עמוס בפתח ונכנס גם הוא לדירה, למרות מחאותיה.

עמוס הוכיח עצמו במשך הש"בוע הראשון כמחור עקשן. הוא נהג לבקר את סימה כמה פעמים ביום, ולהפציר בה שתהיה חבר"תו. והתפצרו הפה לעיתים לאיר"מים, וכיוון שהיא גרה בגפה, היא לא יכלה לסלקו. שבוע אחרי שיתחם הראשונה

בשעות הערב, השכיב עמוס את סימה על המיטה ואנס אותה בכוח ובאימים למרות מחאתה. אחרי אותה פעם עבר להתגורר עימה דרך קבע. הוא התמקם בדירה כבעלי-הבית, ולא עזב את הנערה לנפשה אפילו לרגע. מחשש פן תתלונן במישטרה, נלווה אליה לכל אשר פנתה. מאותו יום בחודש או"גוסט ועד חודש אוקטובר חייו השניים כבעל ואשה, כשהוא כופה עליה לקיים יחסי-מיין נגד רצונה. כל התנגדות מצידה הולידה ה"ת"פרצויות זעם ואלימות אצל עמוס. הוא שבר ראי, חלון וזוגיות מיו"נון ונהג להכות גם אותה. ה"ריון כפוי. סימה נתקפה דיי כאון והחלה לחוש בחילות בבק"ריכו, ואז הומינה את אמה לבקר בדירה. כשראה עמוס את האם, חשש כי היא עומדת לעזור לבתה להימלט ממנו, צעק עליה ואיים כי חבריו יחסלוה אם תעז להת"ערב בחייהם הפרטיים.

סימה גילתה כי בחילות הבוקר שלה מבשרות הריון, שהוא תוצאה של אותם חודשיים של אונס. ואז היא החליטה לעשות הפלה ולהת"לונן במישטרה. היא מסרה מיכתב לאמה, שהעבירה אותו למישטרה, ואז ניגשה לוועדה-להפסקת-הריון וגוללה גם שם את סיפורה. ההפי"לה אושרה לה.

עמוס נצטר על-ידי מישטרת-יב"נה, הבחור בן 23 היה מוכר לשוטרים, ותוך כדי בדיקת תלו"נתה של סימה הגיעה גם תלונה נוספת, מגרושה צעירה, החייה גם היא לבדה ביבנה, ואז הסתבר כי לפני שהכיר את סימה, כיוון את תשומת-לבו וחיזוריו אל הגרושה. מאחר שגם היא לא הראתה ה"ת"להבות רבה, הוא פנה אליה יום אחד בקלות וחיזורים אל הגרושה. ישבה בקיוסק, כשהיא איימה ל"הזמין מישטרה, הוא אמר לה: "תלכי תביאי את השוטרים המו"דיינים אלה, אני אשרוף אותם, ואני אשים לך פצצה בבית".

בכתב-האישום, שהגישה עורכת-הדין שפירא, נאשם עמוס באינו"סה של סימה ובאימים על הגרו"שה. כאשר הוגש כתבי-האישום, ביק"שה התובעת לעצור את עמוס עד תום ההליכים, כדי שלא יטיל חי"תו על הנשים הבודדות. סניגורו, משה אלוני, טען בפני השופט, חיים דבורין, כי אין כל הצדקה למעצר ממושך כזה. הוא כבר כלל סיפורי הנשים, ואמר כי הכל היה בהסכמה, שכן, הכיזד יתכן כי אשה תסכים להיאנס חודשיים תמי"מים מידי יום, עד שתתלונן במיש"טרה. כדי להפסיק דעתו של בית-ה"מישפט הסכים הגאשם להתחייב שלא לגור ביבנה במשך תקופת המשפט. אך התביעה עמדה על בקשתה. לא רק שתי הנשים הצע"רות פחדות ממנו, גם שכנתה ה"קנה של סימה, בת 75, חוששת לחייה מפני אימויו. אחרי התלבטות ארוכה כתב ה"שופט דבורין החלטה מנומקת, ש"בה עצר את עמוס עד תום ההלי"כים נגדו.